

Poruka za početak školske i katehetske godine 2015./2016.

»Sve moje tvoje je« (Iv 17, 10)

Draga braćo svećenici, redovnici i redovnice, poštovani vjeroučitelji i katehete, draga djeco i mladi, dragi roditelji!

1. Ljubav i milosrđe

Svijet u kojem živimo odavno je postao svijet isprepletenih paradoksa. Dok nam se s jedne strane prikazuje kao »tržnica različitih mogućnosti«, s druge strane taj isti svijet ne uspijeva omogućiti čovjeku stabilan i osobe dostojan život. Istodobno, dok nas poučava konkurenciji kao temelju ekonomskoga i gospodarskog razvoja, društvo gubi iz vida one koji ne mogu »držati korak s drugima« te su osuđeni na poraz. Svijet, koji je tehničkim dostignućima približio čovjeka čovjeku, kao da čovjeka istodobno poučava primjećivati samo ono što je u drugome drukčije. Još i više: zbog uočenih različitosti, čovjek nanosi čovjeku zlo. Uvijek je tako ako prevagu odnose kriteriji interesa i moći.

A Crkva je pozvana otkrivati Boga koji je sama ljubav, onoga koji je prvi »ljubio nas« (1 Iv 4, 10), »onoga kojega ne bismo tražili da nam već nije krenuo ususret« (papa Benedikt XVI., Porta fidei. Vrata vjere, br. 10.), koji nam sve dariva, štoviše, i samoga sebe – da sve njegovo bude i naše. Zato zajednica Kristove Crkve o tome ne smije i ne može šutjeti. Sva naša nastojanja u vjeronauku u školi, u župnoj katehezi i u drugim oblicima evangelizacijskog djelovanja imaju zadaću omogućiti nam da iznova povjerujemo i da doživimo kako je lijepo Boga »dotaknuti svojim srcem« (papa Franjo, Lumen fidei. Svjetlo vjere, br. 31.) te, njega nasljedujući, svjedočiti da u životu kršćanskih vjernika i u poslanju Crkve ništa »ne bi smjelo biti lišeno milosrđa« (papa Franjo, Misericordiae vultus. Lice milosrđa, br. 10; ubuduće MV).

2. Kao da bi vjerovati ili ne vjerovati bilo isto

»A stariji mu sin bijaše u polju.« (Lk 15, 25) Pogled nam putuje prema sceni evanđeoske prisposode o milosrdnom ocu, prema susretu oca i njegova starijeg sina, koji se događa nakon povratka mlađega, izgubljenog sina u očevu kuću. U mnogim učenicima i mladima, u mnogim vjernicima mogu se prepoznati »lijepu crtu« starijeg sina. Svatko od nas na svoj način, u okviru svojih mogućnosti i potreba, brine za svoj život, savjesno i odgovorno pristupa životu. Crte »starijeg sina« njegujemo i u življenju svoje vjere. Kao kršćani trudimo se postati aktivni dionici života konkretne župne zajednice, na kojem području crkvenog života i djelovanja ili smo angažirani u raznim oblicima naviještanja Riječi. Ali što nam se pritom događa?

»A on se rasrdi i ne htjede ući.« (Lk 15, 28) Zašto se ne raduje povratku svojega mlađeg brata? Zašto ostaje u predvorju i nema snage kročiti u dom milosrđa, u zagrljaj svomemu ocu i bratu? Mlađi sin, pokajnik, želi se vratiti ocu, barem kao sluga, a stariji kao da se odriče blagoslovljenog sinovstva? Poput mnogih naših suvremenika, naučio je mjeriti ljudskim mjerilima: rad zaslužuje nagradu. Tako često i mi smo suočeni s nedostatkom hrabrosti za pogled onkraj zakonitosti ovog svijeta, za drukčija mjerila; za ne samo ljudski, nego i za duboko vjernički pristup stvarnosti; za ne samo prividno poštovanje evanđeoskih tekstova, nego za duboko prihvaćanje neizmjerne Božje ljubavi koja nas zove na promjenu.

Današnji se kršćanin često nalazi u situaciji da gubi snagu one vjere koju mu naviješta Crkva. Doduše, ne odričući se evanđelja, ali ipak stvarajući neke vlastite kriterije vjerovanja i svojeg odnosa s Bogom. U praksi to počesto znači da vjeruju svemu: najprije sebi, svojim idolima i prolaznim vrijednostima, a potom svijetu, koji se predstavlja kao jedino mjesto ispunjenja svih snova. Kao da nas snaga Kristove riječi, izgovarana u riječi Crkve, ostavlja ravnodušnima prema dubini poruke evanđelja. Kao da bi vjerovati ili ne vjerovati u Boga Oca i njegova utjelovljena Sina Isusa Krista bilo potpuno isto (usp. papa Franjo, *Lumen fidei*. Svjetlo vjere, br. 17.). Takav je način života u svjetlu vjere zapravo »rutina koja priječi otkriti što je novo« (usp. MV, br. 15.), pokazatelj je straha pred ljubavlju i neiscrpnim vrelom opraštanja i milosrđa koje daje Otac.

3. Gdje god su kršćani, svatko mora naći oazu milosrđa

»Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je.« (Lk 15, 31) Otac, pun ljubavi izlazi u susret obojici sinova. I starijem sinu oprašta, pokazujući posvemašnje sebedarje (MV, br. 12.) te mu govori: »sve moje – tvoje je« (15, 31). Stariji sin kao da još nije u potpunosti upoznao svojeg oca. Prethodno je ljutit zbog očeve dobrote prema »razvratnom sinu«, a sad je iznenađen otčevom ljubavlju prema njemu samomu. Kao da evanđelist u liku starijeg sina i pred nas stavlja pitanja: Jesmo li kao vjernici svjesni da je sve što je Otčevo i naše? Jesmo li kao navjestitelji svjesni da »on daje cijeloga sebe, zauvijek, slobodno i ne traži ništa zauzvat« (MV, br. 14). Zašto bi tražio nešto zauzvat, kad je naše, zapravo, samo ono što je njegovo?

Danas nam je možda čak i lakše razumjeti i prihvatiti da je sve što je njegovo istodobno i naše. No da je sve što je naše i njegovo, tj. Otčevo, čini se da nije lako shvatiti. Još je teže djelovati iz te svijesti. »Gdje god je Crkva prisutna, ondje mora biti vidljivo Otčevo milosrđe. U našim župama, zajednicama, udruženjima i pokretima, ukratko, gdje god su kršćani, svatko mora naći oazu milosrđa.« (MV, br. 12.) Vrijeme je da izađemo iz »predvorja« u kojem je u nama ostao i često ostaje »stariji sin« te da uđemo u dom Otčeve ljubavi, bez koje nema milosrđa i spremnosti da nakon njegova pokajanja prepoznamo brata i doživimo ljepotu novog početka, osjećajući da smo zajedničari jedne jedinstvene baštine za sve ljude – milosti i spasenja u Isusu Kristu.

»Da se Otac proslavi i u nama.« (Usp. Iv 17, 10.) U svojoj velikosvećeničkoj molitvi Isus govori svojem Ocu: »Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji. I sve moje tvoje je, i tvoje moje, i ja se proslavih u njima.« (Iv 17, 9–10) Kakva li Božjeg dara i istine: biti jedno s Otcem i Sinom Božjim!

Draga braćo svećenici i redovnici, sestre redovnice, vjeroučitelji i katehete; draga djeco, mladi i dragi roditelji! Molim Gospodina da nas tijekom ove vjeronaučne i katehetske godine što ju započinjemo sve susretne na putu kojim nam je krenuo ususret! Neka nas sve sačuva u svojem imenu (usp. Iv 17, 12)!

U Đakovu, 29. kolovoza 2015.

Đuro Hranić,
predsjednik Vijeća HBK-a za katehizaciju i novu evangelizaciju